

[Løvig Simonsen]

Men man må spørge sig selv: var ministeren orienteret om denne ændring, hvor et veto blev rettet til en henstilling? Nu, da ministeren helt sikkert er vidende om det forløb, må man spørge ministeren, om disse bygninger ikke stadig væk er bevaringsværdige. Det har ministeren jo allerede svaret på heroppe. Så må spørgsmålet være: hvad vil ministeren gøre for fremover at sikre, at en ændret indstilling ikke foretages uden ministerens vidende? Også her forstod jeg, at ministeren var positiv over for en diskussion om disse ting.

Det næste spørgsmål, der rejser sig, er, om lokalplanen er i overensstemmelse med den vedtagne kommuneplan. Men før jeg kommer til dette punkt, vil jeg gerne nævne, at i det første brev fra fredningsstyrelsen gjorde den opmærksom på, at man kunne gøre indsigelse over for miljøministeren. Blev der gjort indsigelse? Hvad gjorde ministeren i den mellemliggende periode?

Nu er det jo altid et fortolkningsspørgsmål, og det fremgår af ministerens svar til Lejerforeningen Søfronten Syd, at det er planstyrelsens opfattelse, at der ikke er grundlag for at anfægte kommunalbestyrelsens erklærede hensigt, at man ved lokalplan nr. 13 ønskede en byforbedring i området i overensstemmelse med afsnit 4 i kommuneplanen, hovedstruktur. Men længere nede siger planstyrelsen alligevel, at en tydeliggørelse af disse forhold og principper i redegørelsen for lokalplanforslagets forhold til kommuneplanen efter styrelsens opfattelse havde været hensigtsmæssig, så helt så tydelig var overensstemmelsen altså ikke.

Vi må også spørge: hvorfor foretog man ikke beregninger angående lejeudgifterne ved en sanering, før man gik i gang med lokalplanen?

Endelig viste det sig, at lejerne ikke kan anke sagen til miljøministeren, den standsede ved hovedstadsrådet som ankeinstans, og ministeren kan nu kun beklagende meddele, at han ikke kan gribe ind. Jeg skal ikke fortabe mig i fortolkning af paragraffer, hvilke der har retlig virkning eller ej, men gøre opmærksom på, at vi naturligvis må fjerne denne tvivl, således at der gives borgerne lejlighed til at fremlægge en anke for ministeren.

Som sidste element i vort forslag har vi tilføjet, at indtil de tre foreslåede ændringer er gennemført, må de givne nedrivningstill-

delser til de berørte ejendomme stilles i bero. Det må være en logisk konsekvens, hr. minister, hvis vi ønsker at sikre, at disse medborgere får en reel mulighed for at anke deres sag til ministeren.

Lad mig slutte med at beklage, at denne sag skal forelægges folketinget. Efter min bedste overbevisning havde det ikke været nødvendigt, såfremt flertallet i den pågældende kommunalbestyrelse havde prøvet at være imødekommende over for beboernes ønsker og forslag. Lad mig samtidig understrege, at denne sag har afdækket nogle svagheder i vort plan- og ankesystem, som jeg går ud fra at alle folketingets partier kan se det berettigede i at få ændret, og de beboere, der har afdækket disse svagheder, skal også selv have muligheden for at få gavn af de ændringer, der er foreslået.

Hagen Hagensen (KF):

Forslaget vil pålægge regeringen at fremsætte forslag om ændring af den gældende retstilstand – jeg gentager: den gældende retstilstand – for bevarende lokalplanlægning i lov om kommuneplanlægning efter nogle nærmere i forslaget indeholdte retningslinjer. Noget sådant kan drøftes og vurderes med henblik på kommende tider, selv om det rent umiddelbart synes at være et centralistisk indgreb i det kommunale selvstyre, man vil.

Det mest interessante, men også det mest urovækkende i forslaget er dets punkt 4, hvori det foreslås at suspendere retsvirkningen af lokalplaner, indtil forslagets øvrige bestemmelser er gennemført.

I bemærkningerne hertil markerer forslagsstillerne, at de på Frederiksberg givne tilladelser til nedrivning af nogle konkret angivne bygninger stilles i bero, og at tilsvarende gælder for andre kommuner, hvor det næppe kan udelukkes, at man for tiden finder sig i en lignende situation.

Forslagsstillerne forlanger altså, at den nugældende retstilstand suspenderes, og dermed lægges der op til en lovgivning, der reelt får tilbagevirkende kraft. Jeg synes rent umiddelbart, at forslagsstillerne glemmer grundlovens bestemmelse om opdeling i den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt, ligesom man glemmer, at dette høje ting alene er deltager i lovgivningsarbejdet. Folketingets beslutninger kan ikke fortrænge